

rende Lovs Forrifter. Naar denne Bestemmelse vedtages, vil den blive eiendommelig for den danske Ret, idet der ikke findes nogen tilsvarende Bestemmelse i andre Landes Lærlingelove, og under Forslagets første Behandling blev der ogsaa fra et praktisk Synspunkt reist Indvendinger imod den; men vil man beholde Bestemmelsen i Forslagets § 9 første Stykke, første Punktum, hvilket man formentlig bør, saa maa dennes Efterlevelse nødvendigvis sikres ved et Tilsyn af Øvrigheden, og af Hensyn hertil vil den heromhandlede Bestemmelse ikke kunne undværes, ligesom Udvalget heller ikke tror, at det Hverv, der derved paalægges Øvrigheden, skulde være forbundet med saadanne Ulemper, at Bestemmelsen af Hensyn dertil maatte udelades.

Men medens Udvalget altsaa er enigt i Bestemmelsens Indhold, er dens Affattelsesmaade og Plads formentlig mindre heldig valgt, idet Bestemmelsen i Forslagets § 3 bør forbindes med Bestemmelsen i § 1, 1ste Stykke, saaledes at baade Kontraktens skriftlige Affattelse og Øvrighedens Paategning paa den fremtræde som Betingelser for dens Gyldighed.

Udtrykket „Øvrighed“ i § 3, 1ste Sætning turde der dernæst være Grund til for Tydeligheds Skyld at forklare nærmere ved Tilføringen: i Kjøbenhavn Magistraten, udenfor Kjøbenhavns Politimesteren. For at forebygge al Tvivl om, hvilken Øvrighed det paahviler at give Paategningen, bør det derhos hedde: Øvrigheden paa det Sted, hvor den Næringsdrivende bor.

Men medens Udvalget forsaavidt er enigt, har det derimod ikke kunnet enes om, hvorvidt Straffebestemmelsen i Forslagets § 13 for den Mester, der ikke opretter skriftlig Kontrakt, skal bevares eller ikke, og dette har igjen været Indflydelse paa henholdsvis Flertallets og Mindretallets Forslag til Affattelse af § 1, 1ste Stykke.

Flertallet (Møhn, Nielsen, Rosenørn), som vil beholde Straffebestemmelsen, anser det for rigtigst, at Stykket affattes paa en saadan Maade, at Forpligtelsen til at sørge for Kontraktens skriftlige Affattelse og erhverve Øvrighedens Paategning paa den paahviler Mesteren, medens Mindretallet, der vil have Straffebestemmelsen udeladt, foretrækker en anden Affattelsesmaade.

Flertallets Forslag gaar herefter ud paa, at Paragrafens 1ste Stykke affattes saaledes: Naar en Haandværker, Fabrikant, Handlende eller anden Næringsdrivende antager en Person til Oplæring i sit Fag, skal han sørge for, at der derom oprettes skriftlig Kontrakt, og at den af Øvrigheden paa det Sted, hvor den Næringsdrivende bor, i Kjøbenhavn Magistraten, udenfor Kjøbenhavns Politimesteren, forsynes med en Paategning om, at den er affattet i Overensstemmelse med nærværende Lovs Forrifter.

Efterkommes disse Bestemmelser ikke, har Kontrakten ingen Gyldighed.

Øvrigheden skal o. f. v. (som § 3, sidste Sætning).

Mindretallet (Kaysen, Rump), foreslaar derimod følgende Affattelse:

Naar en Haandværker, Fabrikant, Handlende eller anden Næringsdrivende antager en Person til Oplæring i sit Fag, skal Kontrakten for at have Gyldighed være oprettet skriftlig og af Øvrigheden paa det Sted, hvor den Næringsdrivende bor, i Kjøbenhavn Magistraten, udenfor Kjøbenhavn Politimesteren, være forsynet med en Paategning om, at den er affattet i Overensstemmelse med nærværende Lovs Forrifter.

Øvrigheden o. f. v. (som § 3, sidste Sætning).

Spørgsmaal angaar Bestemmelsen i Forslagets § 1, 2det Stykke, da bør den efter hele Udvalgets Formening udgaa her og henføres til en ny § 3, i hvilken alle Bestemmelser angaaende Lærlingekontraktens Varighed passende kunne finde Plads. Det nøies derfor med nedenfor til § 1 at stille Ændringsforslag om, at Paragrafens 2det Stykke udgaa.

Det. S. 2 nævnte Mindretal (Nielsen, Rosenørn) stiller ved begge de anførte Ændringsforslag det Underændringsforslag, at der efter „Person“ indføres: „under 18 Aar“.

Til § 2.

Denne Paragrafs sidste Stykke bestemmer, at en næringsdrivende Mandsperson, som er ugift eller Enkemand eller som er gift, men ikke samlever med sin Hustru, ikke i sit Hus maa optage nogen unyndig eller mindreaarig Børn som Lærling. Denne Bestemmelse, der ikke findes i nogen anden Lærlingelov end den franske, vilde i vor Ret staa som en fuldstændig Singularitet, og ligesom allerede Ministeriet ifølge Udtalelsen i Motiverne til § 2 har været betænkelig ved at optage den, saaledes anser Udvalget det i Genhold til de under 1ste Behandling anførte Grunde for rigtigst, at Bestemmelsen udelades.

Uberettiget til at antage Lærlinge er dernæst ifølge Paragrafens a. og b. den Næringsdrivende, som ikke er fuldmyndig, og den, som ved Dom er funden skyldig i en i den offentlige Mening vanærende Handling, medmindre han har erholdt Gresoppreisning. Den første Bestemmelse finder Udvalget ingen Anledning til at fastholde, fordi Fuldmyndighed ifølge Næringsloven af 29de December 1857 § 2, Nr. 1. er en Betingelse for at faae Borgerkab og Næringsbevis meddelte. I Genhold hertil vil Udvalget nedenfor stille det Ændringsforslag, at § 2 affattes saaledes:

„Uberettiget til at antage Lærlinge er den Næringsdrivende, som ved Dom er funden skyldig